

Arrest

nr. 310 923 van 7 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken .

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. PARMENTIER loco advocaat Mr. E. MASSIN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Tutu dorp, gelegen in het district Shirzad van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de twaalfde graad naar school en hielp uw vader in de landbouw. Uw jongere broer G. werkte ongeveer twee jaar als soldaat in het leger in de provincie Helmand.

Op 29/04/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 19 juli 2020) namen de taliban u 's avonds mee vanuit uw huis in een auto naar hun basis in Tutu. Ze zeiden u dat uw broer voor de ongelovigen werkte en moest stoppen met zijn werk, anders zouden ze u doden. Ze zeiden ook dat u spioneerde voor de overheid. De volgende ochtend werd u met behulp van de dorpsoudsten terug vrijgelaten door middel van een borgbrief en

onder de voorwaarde dat uw broer binnen de drie maanden zou stoppen met zijn werk. Uw broer weigerde evenwel te stoppen met zijn werk. Op 09/08/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 29 november 2020) en op 12/08/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 2 december 2020) ontving u via de imam van uw dorp twee dreigbrieven van de taliban waarin vermeld stond dat u zich naar hen in de basis moest begeven. U ging hier niet op in.

Op 15/08/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 5 november 2020) kreeg ook uw vader een dreigbrief van de taliban en was u verplicht het dorp te verlaten. U verbleef ongeveer één maand bij uw maternale ooms in de stad Jalalabad waarna u terug naar huis keerde. Op 01/10/1399 (omgezet naar de Westerse kalender 21 december 2020) sloot u zich aan bij het lokale verzet in uw dorp om uzelf te beschermen tegen de taliban. U zat gedurende één maand à 40 dagen bij het verzet. Uw taak was de bewaking van één van de veiligheidsposten.

Tijdens een aanval in de nacht op een andere veiligheidspost van het verzet kwam er een lid van de taliban om het leven. Daarna gingen leden van het verzet samen met de leider van het verzet naar het huis van deze talib om dit in brand te steken. Op 20/01/1400 (omgezet naar de Westerse kalender 9 april 2021) werd u door de taliban via een dreigbrief aan uw vader ervan beschuldigd het huis in brand te hebben gestoken.

U verliet in de vierde maand van het jaar 1400 (omgezet naar de Westerse kalender juni/juli 2021) Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 27 december 2021 aan in België waar u op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, uw paspoort, een puntenlijst van uw school in Afghanistan, uw lidkaart van het lokale verzet, foto's van u tijdens uw tewerkstelling bij het verzet, een bankkaart van uw broer G., foto's van deze broer tijdens zijn werk voor het leger, vier dreigbrieven van de taliban en een borgbrief van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 2 dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering over uw leeftijd bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn op 1 januari 1999 (Fiche registratie van uw verzoek om internationale bescherming dd. 28/12/2021). Tijdens uw interview bij DVZ van 10 februari 2022 liet u dit echter aanpassen naar 1 augustus 1996 (Verklaring DVZ, punt 4). Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2023 bij het CGVS waarom u bij DVZ had opgegeven geboren te zijn in 1999 en in Roemenië aangaf geboren te zijn op 1 januari 1998, stelt u dat toen u onderweg was het niet de bedoeling was om daar te blijven en u daarom deze leeftijd gaf. Bij DVZ zou u dan weer niet geweten hebben wat uw geboortedatum was en 1999 gezegd hebben (CGVS, p. 8). U gaf met andere woorden drie verschillende geboortedata op.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Bulgarije als in Roemenië op respectievelijk 24 september 2021 en 16 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result en Brief Dublin Unit Roemenië dd. 22/02/2022 in het administratief dossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ontkende u evenwel eerder asiel aangevraagd te hebben in een ander land (Verklaring DVZ, punt 22 en punt 33). Er zouden enkel in Bulgarije, Roemenië en Zwitserland onder dwang vingerafdrukken zijn afgenomen (Verklaring DVZ, punt 24). Niet alleen heeft u Bulgarije en Roemenië doorgereisd, u passeerde eveneens langs Italië, Zwitserland en Frankrijk (Verklaring DVZ, punt 37). Ofschoon u zich dus in verschillende EU-lidstaten bevond voor uw aankomst hier, diende u in deze landen geen verzoek om internationale bescherming in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en Roemenië en helemaal doorgereisd

bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer G. werkzaam was voor het leger en jullie daardoor problemen met de taliban kenden (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Ten eerste heeft u het profiel van uw broer G. als soldaat bij het leger niet aannemelijk gemaakt. Zo kan u zo goed als geen informatie over zijn werk geven. Gevraagd sinds wanneer hij voor het leger werkte, haalt u aan geen informatie over zijn job te hebben maar wel te weten dat het ongeveer twee jaar was (CGVS, p. 19). Hoe hij evenwel bij het leger is begonnen, weet u niet, enkel dat hij het huis verlaten heeft en hij zei dat hij naar het leger ging (CGVS, p. 20). Hij zou soldaat bij het korps Maiwand in Helmand geweest zijn maar voor de rest heeft u geen informatie over zijn werk en u zou hem dit ook nooit gevraagd hebben. Op de vraag welke taken uw broer bij het leger had, moet u het antwoord schuldig blijven, u weet enkel dat hij soldaat was. Of dit inhield dat hij moest bewaken weet u niet, maar hij zou geen sergeant of officier geweest zijn. Of uw broer bovendien een opleiding moest volgen om als soldaat te kunnen beginnen, kan u niet zeggen en u zou hem dit ook niet gevraagd hebben (CGVS, p. 19). Ook over zijn collega's of overste heeft u geen informatie (CGVS, p. 20). Ofschoon u foto's van uw broer tijdens zijn werk bezorgde, weet u merkwaardig genoeg niet eens te vertellen wat uw broer tijdens zijn werk droeg (CGVS, p. 20-21). Over zijn leven in Helmand bij het leger kan u tot slot geen informatie geven. Hij zou zeer blij geweest zijn in zijn job en nooit over moeilijkheden of conflicten aan jullie verteld hebben maar altijd gezegd hebben dat hij geen moeilijkheden had (CGVS, p. 21). Nochtans verklaart u dat jullie gedurende zijn tweejarige tewerkstelling bij het leger om de twee à drie dagen contact met elkaar hadden (CGVS, p. 17 en 20). Dat u dan zo weinig informatie over zijn werk heeft, doet de wenkbrauwen fronsen. U hiernaar gevraagd, poneert u dat jullie enkel over elkaars toestand vroegen (CGVS, p. 20). Ook na zijn vertrek uit het land na de machtsvername, wanneer jullie contact met elkaar hadden, heeft u niet meer informatie over zijn werk verkregen (CGVS, p. 21-22). Dat u zo weinig informatie weet te geven over het werk van uw eigen broer en hem hier ook niet echt naar verzocht heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn profiel. Temeer zijn werk voor het leger aan de basis van uw zogenaamde problemen met de taliban zou gelegen hebben en dus betrekking heeft op de grondslag van uw zogenaamde vrees.

Tevens heeft u behalve de bankkaart van uw broer, geen documenten die zijn werk bij het leger op enige wijze aantonen. Uw broer zou uit schrik na de val van de overheid alle documenten weggegooid hebben en enkel nog zijn bankkaart hebben (CGVS, p. 24). Dat uw broer al zijn documenten zou weggooien maar wel zijn bankkaart nog zou behouden, is merkwaardig. Deze bankkaart op naam van uw broer bevat bovendien vreemd genoeg enkel zijn naam en een kaartnummer maar verder geen gegevens. U hiernaar gevraagd, kan u er niet meer over kwijt (CGVS, p. 7-8). Gevraagd welke andere werkdocumenten uw broer nog had, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p. 24). Daarenboven legt u foto's van uw broer tijdens zijn tewerkstelling voor maar meer informatie over de context van deze foto's heeft u niet (CGVS, p. 25).

Voorts bezorgde u wel uw taskara maar maakte u geen enkel identiteitsbewijs van uw broer over waaruit uw familieband met hem kan aangetoond worden. Uit de andere door u neergelegde documenten blijkt eveneens niet dat hij daadwerkelijk uw broer is. De foto die u bezorgde van u met hem in de stad Jalalabad toont jullie familieband niet aan. Gevraagd of u nog andere documenten heeft die de relatie tussen uw broer en u kunnen aantonen, stelt u zijn taskara gevraagd te hebben maar die zou bij het leger liggen (CGVS, p. 24-25). Andere familiefoto's van uw broer en u heeft u tevens niet in uw bezit (CGVS, p. 25).

Ook uw verklaringen over hoe de taliban op de hoogte zijn gekomen over het werk van uw broer bij het leger zijn niet overtuigend. In het begin zou niemand geweten hebben over zijn werk en zouden jullie aan de dorpelingen verteld hebben dat hij in de stad Jalalabad studeerde. Verdere vragen over zijn studies zouden de dorpsgenoten niet gesteld hebben (CGVS, p. 22-23). Later zouden de dorpelingen en ook de taliban te

weten zijn gekomen over zijn werk voor het leger. Hoe iedereen hiervan op de hoogte kwam, weet u evenwel niet. U zou het niet aan andere mensen in het dorp verteld hebben. Gevraagd hoe de taliban over zijn werk te weten zijn gekomen, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven. Dat de taliban te weten zouden gekomen zijn over uw broer zijn werk bij het leger terwijl hij tewerkgesteld was in de provincie Helmand, wat toch een hele afstand was van jullie woonplaats in de provincie Nangarhar, is eigenaardig (CGVS, p. 23-24). Temeer u verklaarde dat uw broer geen enkele keer gedurende zijn gehele carrière bij het leger naar huis kwam (CGVS, p. 22).

Wat uw situatie betreft, kan meer bepaald worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals reeds aangehaald, haalt u geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban. Op de avond van 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 zouden de taliban naar jullie huis gekomen zijn en zouden ze u met hen meegenomen hebben naar hun basis in Tutu (CGVS, p. 16 en 25). U verklaart dat ze u ontvoerden omdat uw broer voor de overheid werkte en ze wilden dat hij stopte met zijn werk. Daarnaast zouden ze gezegd hebben dat u spioneerde voor de overheid en dat u samenwerkte met uw broer. Gevraagd waarom ze dachten dat u spioneerde, haalt u aan dit niet te weten. Dat u niet eerder bij DVZ of in uw vrij relaas bij het CGVS over deze beschuldigingen van de taliban inzake spionage vertelde, doet de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, poneert u bij DVZ enkel een samenvatting te hebben verteld en niet verder erover gevraagd te zijn (CGVS, p. 27-28). Na één nacht in gevangenschap te hebben gezeten, zou u met behulp van de dorpsoudsten opnieuw zijn vrijgelaten op voorwaarde dat uw broer binnen de drie maanden zou stoppen met zijn werk (CGVS, p. 16 en 28). U bezorgt tevens een borgbrief die de dorpsoudsten aan u zouden gegeven hebben op 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 naar aanleiding van uw gevangenschap bij de taliban (CGVS, p. 6). Dat deze brief aan u gegeven werd door de dorpsoudsten op 29/04/1399, dezelfde dag als die waarop u door de taliban zou ontvoerd zijn, lijkt niet te kloppen daar u beweerde dat deze dorpsoudsten pas de ochtend nadien naar de taliban gingen om u vrij te krijgen. Uit de vertaling van deze borgbrief valt voorts de datum 29/07/1399 oftewel 20 oktober 2020 te lezen, wat drie maanden verschilt met de datum van 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 die u claimt. Uw verklaringen worden kortom niet ondersteund door de documenten die u overmaakt wat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnt door uw houding nadat u werd vrijgelaten door de taliban. Na uw vrijlating zou u opnieuw naar huis gegaan zijn waar u gedurende de periode van drie maanden, de tijdspanne die u door de taliban was gegeven om uw broer te laten stoppen met zijn werk, verbleef (CGVS, p. 29). Dat u eerst ontvoerd wordt door de taliban en dan wordt vrijgelaten waarna u terug naar huis keert waar u drie maanden verblijft zonder verdere voorzorgsmaatregelen te nemen, is opmerkelijk (CGVS, p. 30). Gedurende deze periode van drie maanden zou u wel geprobeerd hebben uw broer te laten stoppen met zijn werk maar uw broer zou hier geen gevolg aan hebben gegeven. Waarom uw broer weigerde te stoppen met zijn werk, terwijl u met de dood bedreigd werd omwille van zijn tewerkstelling, doet de wenkbrauwen fronsen. Hoe vaak u bovendien geprobeerd heeft uw broer te overtuigen om te stoppen, kan u niet zeggen, enkel dat u het altijd geprobeerd heeft maar uw broer dit niet wilde (CGVS, p. 30-31). Dat u trouwens na deze periode van drie maanden, en toen duidelijk werd dat uw broer niet zou stoppen met zijn werk, nog steeds in uw dorp verbleef, doet ook afbreuk aan uw voorgehouden vrees. Op 09/08/1399 oftewel 29 november 2020 en 12/08/1399 oftewel 2 december 2020, meer dan drie maanden na uw vrijlating, ontving u in de moskee via de imam van uw dorp twee dreigbrieven van de taliban waarin stond dat u zich naar hen in de basis moest begeven, maar zelfs toen bleef u aanwezig in uw dorp (CGVS, p. 6 en 16). Dat u pas het dorp ontvluchtte naar de stad Jalalabad toen uw vader op 15/08/1399 oftewel 5 november 2020 een dreigbrief van de taliban ontving, en dus na uw ontvoering en na de derde dreigbrief, is merkwaardig (CGVS, p. 6 en 31). Dat u bovendien daadwerkelijk het land pas verliet in de vierde maand van 1400, een jaar na uw zogenaamde ontvoering en problemen met de taliban, ondermijnt verder uw voorgehouden vrees.

Voorts zijn uw beweringen over uw lidmaatschap bij het lokale verzet niet geloofwaardig. Zo bent u tegenstrijdig in uw verklaringen over uw aansluiting bij het verzet. Waar u bij DVZ aangaf dat u zich bij het verzet aansloot toen de drie maanden vervielen die u van de taliban gekregen had om uw broer te laten stoppen met zijn werk, zijnde het einde van de zevende maand van 1399 oftewel oktober 2020 verklaart u bij het CGVS pas op de eerste van de tiende maand van 1399 oftewel 21 december 2020 bij het lokale verzet te zijn gaan aankloppen om zich aan te sluiten (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 33). Voorts pretendeert u bij het CGVS op 01/10/1399 oftewel 21 december 2020 gedurende één maand à 40 dagen bij het verzet gezeten te hebben, maar beweert u ook op 20/01/1400 oftewel 9 april 2021 beschuldigd te zijn door de taliban omwille

van de brand door het verzet en het land pas verlaten te hebben in de vierde maand van 1400 toen het verzet gedaan was (CGVS, p. 31, 33 en 37). Uw tijdsbepaling over uw lidmaatschap klopt met andere woorden niet. De lidkaart van het verzet die u bezorgt bevat dan weer de vervaldatum eind jawza 1400 oftewel juni 2021.

Tevens kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aan uw adres. Bij DVZ claimde u dat jullie vochten tegen de taliban en de chefs van het verzet huizen van de taliban in brand staken (Vragenlijst, punt 5). Bij het CGVS spreekt u dan weer over het huis van één talib dat in brand werd gestoken door de leiders van het verzet (CGVS, p. 16 en 35). Ook hier bent u met andere woorden tegenstrijdig in uw verklaringen over de brandstichting. Uitdrukkelijk gevraagd bij het CGVS of dit het enige huis was dat in brand werd gestoken, antwoord u bevestigend. Geconfronteerd met uw bewering bij DVZ waar u over meerdere huizen sprak, ontkent u dit gezegd te hebben, ook daar zou één huis vermeld hebben (CGVS, p. 36). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen. Waarom u bovendien beschuldigd werd door de taliban van deze brandstichting terwijl u niet eens aanwezig was bij de feiten, is niet duidelijk (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom ze u ervan verdachten daar uw taak de patrouille en het bewaken van de veiligheidspost was en u niet aanwezig was bij de brand, vermoed u dat uw eerdere problemen met de taliban er voor iets tussen zaten (CGVS, p. 36) Dit zijn evenwel louter vermoedens en kunnen niet overtuigen. De taliban zouden u nooit persoonlijk geconfronteerd hebben hiermee en het zou enkel via een dreigbrief aan uw vader geweest zijn dat ze u beschuldigden (CGVS, p. 36-37).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, paspoort en puntenlijst van school vormen slechts een indicatie van uw identiteit. Over de bankkaart, de foto's van uw broer en uw lidkaart van het verzet werden supra reeds opmerkingen geformuleerd. De bankkaart van uw broer toont tevens niet zijn werk voor de overheid en zijn zogenaamde vervolging door de taliban aan. De foto's tijdens uw tewerkstelling bieden verder weinig toegevoegde waarde aan uw asielmotieven daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Over de dreigbrieven van de taliban en de borgbrief van de dorpsoudsten werden supra ook al opmerkingen geformuleerd. Naast het feit dat het alle documenten kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Op 18 mei 2023 en 13 juni 2023 diende u via uw advocaat nog opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud in. Deze opmerkingen bieden geen toegevoegde waarde aan uw asielmotieven daar deze enkel betrekking hebben op de schrijfwijze van bepaalde namen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 7 zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U was reeds ongeveer 25 jaar oud bij uw vertrek uit het land, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen (CGVS, p. 8, 15 en 37).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 11 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022 ;

- EUAA, "Country Guidance : Afghanistan", januari 2023 ;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022 ;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022 ;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022 ;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en hij geen stukken aanbracht die toelaten anders te oordelen.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers geboortedatum gesteld: *“Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering over uw leeftijd bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn op 1 januari 1999 (Fiche registratie van uw verzoek om internationale bescherming dd. 28/12/2021). Tijdens uw interview bij DVZ van 10 februari 2022 liet u dit echter aanpassen naar 1 augustus 1996 (Verklaring DVZ, punt 4). Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2023 bij het CGVS waarom u bij DVZ had opgegeven geboren te zijn in 1999 en in Roemenië aangaf geboren te zijn op 1 januari 1998, stelt u dat toen u onderweg was het niet de bedoeling was om daar te blijven en u daarom deze leeftijd gaf. Bij DVZ zou u dan weer niet geweten hebben wat uw geboortedatum was en 1999 gezegd hebben (CGVS, p. 8). U gaf met andere woorden drie verschillende geboortedata op.”*

Verzoeker verklaart dat de drie verschillende geboortedatum die hij opgaf te wijten zijn aan communicatieproblemen met de tolk. Hij zou tijdens het eerste verhoor verkeerd zijn begrepen door de tolk.

Verzoekers uitleg overtuigt niet. Hij laat de volgende vaststelling ongemoeid: *“Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 mei 2023 bij het CGVS waarom u bij DVZ had opgegeven geboren te zijn in 1999 en in Roemenië aangaf geboren te zijn op 1 januari 1998, stelt u dat toen u onderweg was het niet de bedoeling was om daar te blijven en u daarom deze leeftijd gaf. Bij DVZ zou u dan weer niet geweten hebben wat uw geboortedatum was en 1999 gezegd hebben (CGVS, p. 8). U gaf met andere woorden drie verschillende geboortedata op.”*

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij geen precieze beheersing heeft van de westerse kalender, wat het voor hem moeilijk kan maken om de exacte data te verstrekken, dat kalendersystemen kunnen variëren afhankelijk van culturen en regio's en hij wellicht niet vertrouwd is met de kalender die wij gebruiken, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geenszins blijkt dat verzoeker werd gevraagd data of tijdsaanduidingen te geven conform de westerse kalender.

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer werkzaam was in het Afghaanse leger, gezien zijn uiterst beperkte en vage verklaringen daaromtrent.

Verzoeker betoogt dat hij zijn land van herkomst moest ontvluchten en een reis aflegde door een ander continent, zonder de mogelijkheid om toegang te krijgen tot een smartphone of digitale communicatiekanalen, wat aanzienlijke belemmeringen oplegt voor zijn vermogen om materiële bewijzen te verstrekken. Hij stelt dat het binnen de Afghaanse cultuur ongebruikelijk is om gedetailleerde gesprekken over werk te voeren, omdat dit werd beschouwd als een bron van spanning en zorg binnen de familie.

Met voormeld betoog verduidelijkt verzoeker niet dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming.

Uit het verhoorblad blijkt dat verzoeker nagenoeg op geen enkele vraag over zijn broers beroepsactiviteit een concreet antwoord kon geven. Het desbetreffende motief, dat verzoeker geheel ongemoeid laat, is een correcte weergave van het verhoor:

“Ten eerste heeft u het profiel van uw broer G. als soldaat bij het leger niet aannemelijk gemaakt. Zo kan u zo goed als geen informatie over zijn werk geven. Gevraagd sinds wanneer hij voor het leger werkte, haalt u aan geen informatie over zijn job te hebben maar wel te weten dat het ongeveer twee jaar was (CGVS, p. 19). Hoe hij evenwel bij het leger is begonnen, weet u niet, enkel dat hij het huis verlaten heeft en hij zei dat hij naar het leger ging (CGVS, p. 20). Hij zou soldaat bij het korps Maiwand in Helmand geweest zijn maar voor de rest heeft u geen informatie over zijn werk en u zou hem dit ook nooit gevraagd hebben. Op de vraag welke taken uw broer bij het leger had, moet u het antwoord schuldig blijven, u weet enkel dat hij soldaat was. Of dit inhield dat hij moest bewaken weet u niet, maar hij zou geen sergeant of officier geweest zijn. Of uw broer bovendien een opleiding moest volgen om als soldaat te kunnen beginnen, kan u niet zeggen en u zou hem dit ook niet gevraagd hebben (CGVS, p. 19). Ook over zijn collega's of overste heeft u geen informatie (CGVS, p. 20). Ofschoon u foto's van uw broer tijdens zijn werk bezorgde, weet u merkwaardig genoeg niet eens te vertellen wat uw broer tijdens zijn werk droeg (CGVS, p. 20-21). Over zijn leven in Helmand bij het leger kan u tot slot geen informatie geven. Hij zou zeer blij geweest zijn in zijn job en nooit

over moeilijkheden of conflicten aan jullie verteld hebben maar altijd gezegd hebben dat hij geen moeilijkheden had (CGVS, p. 21). Nochtans verklaart u dat jullie gedurende zijn tweejarige tewerkstelling bij het leger om de twee à drie dagen contact met elkaar hadden (CGVS, p. 17 en 20). Dat u dan zo weinig informatie over zijn werk heeft, doet de wenkbrauwen fronsen. U hiernaar gevraagd, poneert u dat jullie enkel over elkaars toestand vroegen (CGVS, p. 20). Ook na zijn vertrek uit het land na de machtsovername, wanneer jullie contact met elkaar hadden, heeft u niet meer informatie over zijn werk verkregen (CGVS, p. 21-22). Dat u zo weinig informatie weet te geven over het werk van uw eigen broer en hem hier ook niet echt naar verzocht heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn profiel. Temeer zijn werk voor het leger aan de basis van uw zogenaamde problemen met de taliban zou gelegen hebben en dus betrekking heeft op de grondslag van uw zogenaamde vrees.”

De Raad bevestigt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de tewerkstelling van zijn broer. Er blijkt niet dat verzoeker, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn broer. De tewerkstelling van zijn broer raakt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn broer. Bovendien laat verzoeker ook het motief hoe de taliban op de hoogte zijn gekomen over het werk van zijn broer bij het leger ongemoeid: *“Ook uw verklaringen over hoe de taliban op de hoogte zijn gekomen over het werk van uw broer bij het leger zijn niet overtuigend. In het begin zou niemand geweten hebben over zijn werk en zouden jullie aan de dorpelingen verteld hebben dat hij in de stad Jalalabad studeerde. Verdere vragen over zijn studies zouden de dorpsgenoten niet gesteld hebben (CGVS, p. 22-23). Later zouden de dorpelingen en ook de taliban te weten zijn gekomen over zijn werk voor het leger. Hoe iedereen hiervan op de hoogte kwam, weet u evenwel niet. U zou het niet aan andere mensen in het dorp verteld hebben. Gevraagd hoe de taliban over zijn werk te weten zijn gekomen, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven. Dat de taliban te weten zouden gekomen zijn over uw broer zijn werk bij het leger terwijl hij tewerkgesteld was in de provincie Helmand, wat toch een hele afstand was van jullie woonplaats in de provincie Nangarhar, is eigenaardig (CGVS, p. 23-24). Temeer u verklaarde dat uw broer geen enkele keer gedurende zijn gehele carrière bij het leger naar huis kwam (CGVS, p. 22).”*

Met betrekking tot de motieven over de ontvoering en vrijlating door de taliban komt verzoeker niet verder dat zijn vrijlating werd mogelijk gemaakt door de vastberaden tussenkomst van de dorpsoudsten, die handige onderhandelingen voerden om dit te bewerkstelligen.

Met dit betoog doet verzoeker niets af van de vaststellingen van verweerder. De desbetreffende motieven, die verzoeker geheel ongemoeid laat, is een correcte weergave van het verhoor:

“Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban. Op de avond van 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 zouden de taliban naar jullie huis gekomen zijn en zouden ze u met hen meegenomen hebben naar hun basis in Tutu (CGVS, p. 16 en 25). U verklaart dat ze u ontvoerden omdat uw broer dat u de overheid werkte en ze wilden dat hij stopte met zijn werk. Daarnaast zouden ze gezegd hebben dat u spioneerde voor de overheid en dat u samenwerkte met uw broer. Gevraagd waarom ze dachten dat u spioneerde, haalt u aan dit niet te weten. Dat u niet eerder bij DVZ of in uw vrij relaas bij het CGVS over deze beschuldigingen van de taliban inzake spionage vertelde, doet de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, poneert u bij DVZ enkel een samenvatting te hebben verteld en niet verder erover gevraagd te zijn (CGVS, p. 27-28). Na één nacht in gevangenschap te hebben gezeten, zou u met behulp van de dorpsoudsten opnieuw zijn vrijgelaten op voorwaarde dat uw broer binnen de drie maanden zou stoppen met zijn werk (CGVS, p. 16 en 28). U bezorgt tevens een borgbrief die de dorpsoudsten aan u zouden gegeven hebben op 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 naar aanleiding van uw gevangenschap bij de taliban (CGVS, p. 6). Dat deze brief aan u gegeven werd door de dorpsoudsten op 29/04/1399, dezelfde dag als die waarop u door de taliban zou ontvoerd zijn, lijkt niet te kloppen daar u beweerde dat deze dorpsoudsten pas de ochtend nadien naar de taliban gingen om u vrij te krijgen. Uit de vertaling van deze borgbrief valt voorts de datum 29/07/1399 oftewel 20 oktober 2020 te lezen, wat drie maanden verschilt met de datum van 29/04/1399 oftewel 19 juli 2020 die u claimt. Uw verklaringen worden kortom niet ondersteund door de documenten die u overmaakt wat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnt door uw houding nadat u werd vrijgelaten door de taliban. Na uw vrijlating zou u opnieuw naar huis gegaan zijn waar u gedurende de periode van drie maanden, de tijdspanne die u door de taliban was gegeven om uw broer te laten stoppen met zijn werk, verbleef (CGVS, p. 29). Dat u eerst ontvoerd wordt door de taliban en dan wordt vrijgelaten waarna u terug naar huis keert waar u drie maanden verblijft zonder verdere voorzorgsmaatregelen te nemen, is opmerkelijk (CGVS, p. 30). Gedurende deze periode van drie maanden zou u wel geprobeerd hebben uw broer te laten stoppen met zijn werk maar uw broer zou hier geen gevolg aan hebben gegeven. Waarom uw broer weigerde te stoppen met zijn werk, terwijl u met de dood bedreigd werd omwille van zijn

tewerkstelling, doet de wenkbrauwen fronsen. Hoe vaak u bovendien geprobeerd heeft uw broer te overtuigen om te stoppen, kan u niet zeggen, enkel dat u het altijd geprobeerd heeft maar uw broer dit niet wilde (CGVS, p. 30-31). Dat u trouwens na deze periode van drie maanden, en toen duidelijk werd dat uw broer niet zou stoppen met zijn werk, nog steeds in uw dorp verbleef, doet ook afbreuk aan uw voorgehouden vrees. Op 09/08/1399 oftewel 29 november 2020 en 12/08/1399 oftewel 2 december 2020, meer dan drie maanden na uw vrijlating, ontving u in de moskee via de imam van uw dorp twee dreigbrieven van de taliban waarin stond dat u zich naar hen in de basis moest begeven, maar zelfs toen bleef u aanwezig in uw dorp (CGVS, p. 6 en 16). Dat u pas het dorp ontvluchtte naar de stad Jalalabad toen uw vader op 15/08/1399 oftewel 5 november 2020 een dreigbrief van de taliban ontving, en dus na uw ontvoering en na de derde dreigbrief, is merkwaardig (CGVS, p. 6 en 31). Dat u bovendien daadwerkelijk het land pas verliet in de vierde maand van 1400, een jaar na uw zogenaamde ontvoering en problemen met de taliban, ondermijnt verder uw voorgehouden vrees.”

De Raad volgt de conclusie van verweerder: “Wat uw situatie betreft, kan meer bepaald worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals reeds aangehaald, haalt u geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Verweerder stelt vast dat verzoekers beweringen over zijn lidmaatschap bij het lokale verzet niet geloofwaardig zijn en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de beschuldigingen van de taliban aan zijn adres. Verzoeker weerlegt de pertinente vaststellingen in de motieven niet.

Waar verzoeker stelt dat verweerder de gewoonte heeft ‘alle’ documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij niet aannemelijk maakt en die bovendien wordt tegengesproken door de motieven van de bestreden beslissing, nu de voorgelegde taskara van verzoeker niet geweigerd wordt met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, doch waarover daarentegen wordt gesteld dat de taskara van verzoeker zijn identiteit aantoont, wat niet wordt betwist door verweerder.

Waar verzoeker meent, betreffende de documenten waar verweerder wijst op het feit dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, dat verweerder geen middelen aanvoert om de documenten niet te weerhouden en hij aldus de stukken als begin van bewijs hoort aan te nemen, kan hij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat verweerder – naast de bijkomende vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude en dat dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden gefabriceerd – heeft vastgesteld:

“Tevens heeft u behalve de bankkaart van uw broer, geen documenten die zijn werk bij het leger op enige wijze aantonen. Uw broer zou uit schrik na de val van de overheid alle documenten weggegooid hebben en enkel nog zijn bankkaart hebben (CGVS, p. 24). Dat uw broer al zijn documenten zou weggooien maar wel zijn bankkaart nog zou behouden, is merkwaardig. Deze bankkaart op naam van uw broer bevat bovendien vreemd genoeg enkel zijn naam en een kaartnummer maar verder geen gegevens. U hiernaar gevraagd, kan u er niet meer over kwijt (CGVS, p. 7-8). Gevraagd welke andere werkdocumenten uw broer nog had, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS, p. 24). Daarenboven legt u foto’s van uw broer tijdens zijn tewerkstelling voor maar meer informatie over de context van deze foto’s heeft u niet (CGVS, p. 25). Voorts bezorgde u wel uw taskara maar maakte u geen enkel identiteitsbewijs van uw broer over waaruit uw familieband met hem kan aangetoond worden. Uit de andere door u neergelegde documenten blijkt eveneens niet dat hij daadwerkelijk uw broer is. De foto die u bezorgde van u met hem in de stad Jalalabad toont jullie familieband niet aan. Gevraagd of u nog andere documenten heeft die de relatie tussen uw broer en u kunnen aantonen, stelt u zijn taskara gevraagd te hebben maar die zou bij het leger liggen (CGVS, p. 24-25). Andere familiefoto’s van uw broer en u heeft u tevens niet in uw bezit (CGVS, p. 25).” En “De bankkaart van uw broer toont tevens niet zijn werk voor de overheid en zijn zogenaamde vervolging door de taliban aan. De foto’s tijdens uw tewerkstelling bieden verder weinig toegevoegde waarde aan uw asielmotieven daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Over de dreigbrieven van de taliban en de borgbrief van de dorpsoudsten werden supra ook al opmerkingen geformuleerd. Naast het feit dat het alle documenten kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de

bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Verzoeker weerlegt met zijn betoog deze pertinente vaststellingen niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, quod non in casu.

De hierboven besproken vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de tewerkstelling van zijn broer, de appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn broer niet kunnen ombuigen, te schragen.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift ook na concreet te duiden en te staven waarom uit de beweringen dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij slechts naar de derde klas ging en hij niet kan lezen en schrijven, hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij 16-17 jaar oud was bij vertrek en 17-19 jaar bij aankomst in België en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en veel problemen heeft met de taliban een minder strenge beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn verklaarde problemen met de taliban zou (moeten) volgen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summier post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen, volstaat hiertoe niet.

Verzoeker betoogt dat hij sinds meer dan twee jaar leeft in Europa en dat hij duidelijk verwesterd is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekers toelichting, met verwijzing naar rapporten, dat in een beperkt aantal gevallen personen die, na een verblijf in het buitenland, naar Afghanistan terugkeerden problemen ondervonden leidt niet tot een ander besluit. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in Europa toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij is verwesterd of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Zijn betoog dat hij volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse mores, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op

geen enkel moment worden onderbouwd met enig document of ander element. Dit kan eveneens worden gezegd over zijn verklaringen dat hij alle religies in België respecteert, samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten, nooit traditionele Afghaanse kledij draagt, zich casual kleedt en duidelijk een westerse stijl heeft. Bovendien volstaan zijn actuele moderne haardracht, het scheren van de baard en casual kledingstijl, zijn niet nader toegelichte volledige integratie of zijn respect voor alles religies in België niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. De Raad is van oordeel dat voormelde omstandigheden onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er een sociaal netwerk heeft, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig was, dat hij op 19-jarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft waardoor hij het risico loopt om te worden vervolgd of dat hem een dergelijke overtuiging kan worden toegeschreven. Aangezien geen verwestering kan worden vastgesteld kan ook niet worden besloten dat verzoeker omwille van het behoren tot de sociale groep van de verwesterde Afghanen dreigt te worden vervolgd. Er moet daarenboven worden geduïd dat hoe dan ook niet kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren naar hun land van herkomst een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze personen hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen zij hoe dan ook niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezan dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer

worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC